

ע"פ 7691/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 7691/19

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בתיק פ 034003-04-18 שניתן ביום 07.10.2019
על ידי כבוד השופטת ד' כהן-לקח

תאריך הישיבה:

ז' בשבט התש"ף (02.02.2020)

בשם המערער:

עו"ד משה מרוז
עו"ד תמר פרוש

בשם המשיבה:

פסק-דין

1. המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בארבע עבירות של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לצד שתי עבירות נלוות של נשיאת נשק.

בית המשפט המחוזי השית על המערער, בין היתר, שש שנות מאסר בפועל, ועל רכיב זה של גזר הדין נסב הערעור שבפנינו.

2. נאמר בקצרה, כי לא מצאנו ממש בערעור. מדובר בעבירות נשק ברף הגבוה, כאשר באישום השלישי מדובר ברובה סער M-14, והנשקים נמכרו תמורת סכומים גבוהים שהסתכמו בכ-150,000 ₪.

3. הסניגור המלומד מיקד טיעונו באחידות הענישה, וטען כי על השחקן המרכזי בפרשות הנשק, אדם בשם ג'עביס, הושת עונש מאסר של 50 חודשים בלבד. אכן, ג'עביס הוא דמות מרכזית בפרשת מכירת הנשקים, אלא שהמערער הוא שסיפק את הנשק, שאותו קיבל ממקור בלתי ידוע, מה שמעיד על הנגישות שלו לאמל"ח; ובנוסף, המערער נטלחלק דומיננטי בעסקת סחר ברובה הסער שנמכר תמורת הסך של 68,000 ₪. להבדיל מג'עביס, שהודה באישומים המיוחסים לו במסגרת הסדר טיעון, המערער ניהל את משפטו עד תום, החליף מספר סניגורים ובשלב מסוים אף טען לאי כשירות או אי שפיות ונשלח לבדיקה פסיכיאטרית.

4. המערער, בן למשפחה נורמטיבית, ביצע את העבירות עבור בצע כסף, וגם התסקיר בעניינו אינו מלהיב במיוחד ואינו מצביע על נסיבות אישיות מיוחדות שיש להתחשב בהן. אין לנו אלא להפנות לדברים שנאמרו לאחרונה בנושא זה:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו'הגורם בלעדיו אין' (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. אזכיר כי המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לתופעה זו כאשר קבע עונשים מחמירים של 7 שנות מאסר על רכישה או החזקה של נשק בלא רשות על פי דין, 10 שנות מאסר על נשיאה או הובלה של נשק בלא רשות על פי דין, ו- 15 שנות מאסר על ייצור, יבוא או סחר בנשק בלא רשות על פי דין (סעיף 144 לחוק העונשין, התשל"ז-1977); זאת אף בלא שנעשה בנשק שימוש לביצוע עבירה נוספת.

ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "ייבוש הביצה" המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן" (דברי השופט מ' מזוזבע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח(5.11.2019)).

5. קיצורו של דבר, שהעונש של 6 שנות מאסר לא חורג מרף הענישה הנוהג לגבי עבירות נשק, ונקודת המוצא לפיה אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש היא גם נקודת הסיום בערעור זה.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' בשבט התש"ף (2.2.2020), בנוכחות הצדדים.

שופט

שופט

שופט
